

Másnap Veron a malomba ment és amint hazahozta neki Kepes, a szomszéd, kocsiján a hófehér búzalisztet, odaszólt Gábornak, hogy csuszát főz estére, egyék velük. A legény rábólintott, a szomszéd még látta. Azután innen is, onnan is jöttek a szomszédok megnézni, hogy örült az új malom, milyen a Veron lisztje.

— Mennyi és milyen szép, — mondták és még sok minden egyebet.

Gábor amint este hazajött, az asszonyt kisírva találta. Megkérdezte, mi baja, erre még nagyobb sírásba fogott. Az ágyból egy kéz nyult ki fenyegetően és átkozódón.

— Mond mán, mi bajotok?

Az asszony még jobban sírt.

— Velem van bajod, szólj már! — kérdezte a legény.

— Nekem... Isten ments, hogy szavam vóna ellened... de a szomszédok... azt beszélik, hogy mi ketten... még az uram életében... és azért... azért...

Nem bírta tovább, ráborult az asztalra.

— Azt beszélik? — szólt tompán a férfi.

— Most mit tegyek... hová menjek? — kezdte eszelősen az asszony.

A gyerekek összebujtak a padkán, megrémültek az anyjuk sírásán. A legkisebbik szeme világított a félelemtől. Az öregasszony mondott valamit, de nem lehetett érteni. A lámpa sercegni kezdett, kint csendesen kopogott az eső.

A legény ott állt lehajtott fejjel, nézte az asszonyt, a gyerekeket, nem tudott mit szólni. Gondolkodott. Most magának kellett határoznia. A föld, az egyetlen amivel mióta hazajött közösséget érzett, nem adhatott neki tanácsot.

Egyszerre mégis, halkán, hogy az asszony észre se vegye, kiment az ajtón, ki a házból. Az ólban felvette hátizsákját, pokrócát, amit a fogságból magával hozott és elindult az éjtszakába, az idegenbe, a hegyek közé — vezekelni.

Fáy Ilona.

ÁLOMHALÁS Z.

*Hálóm az évekbe dobom,
Rúdját húnyt szemmel tartom
És minden áldott alkonyon
Letérdelek a parton.*

*Lelkem naponta ott hever
Ölén a parthomoknak,
Pedig száraz már a meder,
S a halak mind halottak.*

Falu Tamás.